

10. Teneræ plantæ repentes, vento quassatæ, honorandum illum, igni similem, prope transeuntem, floribus suis tegebant, ac si virgines urbis farre solemni eum conspersissent.

11. Cervæ, intuentes corpus regis, cujus indoles benigna, etiamsi arcum gerebat, indicata iis erat cordibus suis impavidis, fructum perceperunt oculorum suorum late apertorum.

12. Arundinibus, qui fistulis a vento inflatis tiliarum modulos referebant, laudem suam audivit in sylvæ umbraculis acuta voce decantatam a diis sylvestribus.

13. Eum, umbella destitutum ardoreque fatigatum, præceptis sacris purgatum, afflabat ventus, guttis aquarum de montibus delabentium mixtus, atque arboribus leniter commotis florum odorem spirans.

14. Vel sine pluvia sylvarum incendia cessabant, eximium erat fructuum florumque incrementum, nulla fortior bellua infirmiore necabat, hoc servatore ingrediente in sylvam.

15. Solis lux atque sapientis vacca, surculi instar fulvæ, postquam spatia inter plagas ambulatione sua lustraverant, sub finem diei ad habitationes suas progrediebantur.

16. Vaccam, cujus ope cærimoniæ diis, patribus atque hospitibus debitæ peragebantur, a tergo sequebatur terræ dominus, apparebatque illa, comite eo, a bonis honorato, veluti Fides coram facta, comitantibus operibus.

17. Procebat ille conspiciens sylvas tenebris nigrescentes, in quibus aprorum greges ascendebant e stagnis, pavones suspiciebant ad arbores quas inhabitabant, cervique congregabantur in planitiis gramineis.

18. Vacca per laborem uberum oneris portandi, atque hominum rex per corporis gravitatem; ambo incessu suo pulchro ornabant semitam, qua a sylva sacra redibant.

19. Regina amata, palpebris connivendo lassis, maritum, qui VASISHTHÆ vaccam secutus e sylva appropinquabat, impastis quasi oculis hausit.

20. Vacca, a rege in via præire facta, cum regis uxor obviam ei veniret, in amborum medio fulgebat, veluti diluculum inter diem noctemque.